

A neveltlenség, mint emberi jog

Szögi Lajos tanár
megöletésének évfordulójára

Aki a magyar nyelvű médiát figyelemmel követi, annak ismerős Szögi Lajos neve és esete: 2006. október 15-én egy nem is egészen közlekedési balesetben való érintettsége okán -agyonverték.

Az akkori hírek szerint az olaszliszkai tanár két kiskorú gyermekével éppen a szomszéd faluba indult, amikor egy faluvégi kislány az autó előtt átszaladt az úton, majd az út túlsó oldalán levő sáncban elesett. Az autó vezetője, bár tovább hajthatott volna, hiszen az autó hozzá sem ért a kislányhoz, aki lényegében sértetlenül úszta meg az esetet – megállt, hogy ha szükséges, segítsen. Ekkor a gyermek rokonai váratlanul megrohanták, és agyonverték. Az már csak apró részlet, hogy az autóban ülő, édesapjukért könyörgő gyermeklányokat a gyilkosok nemi erőszakkal fenyegették meg.

Az eset hírhedtté vált, a Wikipedián is olvasható.

Úgy látszik, október bővelkedik vértanúknak, a 6-i Aradi Vértanú Napja és a 23-i Forradalom Napja közé szinte éppen középre esik Szögi Lajos tanár vértanúsága.

Szélsőséges, elítélendő emberi megnyilvánulás

a tragédia oka. A neveltlenség és a neveltség ütközött össze, és az összeütközés szükségszerűen a műveltség, a jóézés, az empátia kudarcával, a művelt művelő ember agyonverésével, tragédiájával végződött.

Az emberi jóézés csak nevelés révén létezhet. Erre nagyszülők, szülők, közösségeink lelkes tagjai, jó emberek szokták gyermekeiket nevelni. És a nevelés alól magukat, gyermekeiket kivonók bizony, emberiség ellenes bűnt követnek el. Olyat, mint a terroristák. És amit a művelt társadalom nem tűrhet meg, hiszen másképpen saját pusztulását vetíti előre.

Ma, amikor mindnyájan tanúi vagyunk a valós értékközpontú szemlélet relativizálódásának, az okoskodó, látszat-jogok csalijába terelő törvények születésének, családok, társadalmak, közösségek szétesésének, az iskola és a hivatásos nevelők hatalmi kiszolgálókká történő lefokozásának, az önös gazdasági érdekű tömegmanipuláció teljes hivatalos elfogadottságának, a legegyszerűbb emberi jóézés megannyi áthágása büntetlenségének, az erkölcsstelenség diktatúrájának, magának a totális erkölcsstelenségnek – kénytelenek vagyunk vagy a Szögi Lajos sorsában vagy potenciálisan osztozni, vagy pedig gyilkosaival azonosulni. Középut

nincs, hiszen a demokrácia valódi lényegétől idegen a „bölc” hallgatás, a félreállítás, a probléma szőnyeg alá söprése. A tragédiákkal való **manipuláció** pedig bűn, amely nyelvünkben a **nevelés** elentétes értelmű szava.

Ha az olaszliszkai gyilkosok tanítványai lehetnek volna néhai Szögi Lajos tanárnak, biztos vagyok benne, hogy nem lettek volna gyilkosai.

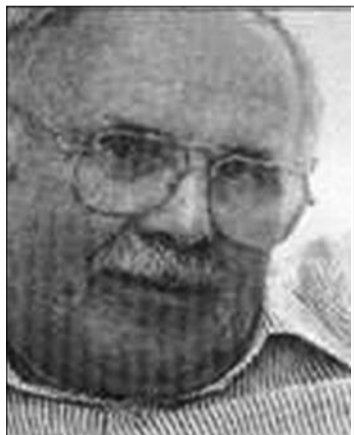
Azt a szemléletmódot terheli a legnagyobb felelősség az olaszliszkai gyilkosság kapcsán is, amely elnézte, hogy a gyilkosok ne lehessenek a tanár tanítványai. Mert a neveltlenséget akár garantált, akár csak megtúrt emberi jognak tételező gondolkodásmód nem más, mint a tudók elleni gyilkosságra való felbújtás, emberiség ellenes bűn, terrorcselekmény. A neveltlenséghez való jogot demokratikus jogként szemlélő felfogás éppen olyan csúsztatás, mint a kóbor kutya léthez való jogát a kiszolgáltatott ember védelmének garantálása nélkül erőltetett állapotbarát eszme. Az emberiség keltett látszatának ellenére mélységesen emberellenes. Ami meghamisítja a világot, emberek fejében és szívében összekeveri a jót és a rosszat. Nem más, mint maga a Gonosz.

b.z.z.

Vengerszkaja, azaz Magyarfalú Közép-Ázsiában?

Csaták néma tanúi címmel rendezett konferenciát a Hadtörténeti Intézet és Múzeum (HM- HIM), a Budai Várban. A hadtörténeti régészet témakörében kilenc előadás hangzott el. Az utolsóként szóló Dr. Kovács László előadásának – *Petőfi Sándor őrnagy és Gyóni Géza zászlós sírja* – különleges aktualitása van, hiszen a Magyarok Világszövetsége *El kell temetnünk Petőfi Sándort!* címmel mozgalmat indított a költő földi maradványainak felkutatására és méltó körülmények között történő eltemetésére.

A november 4-én, pénteken megtartott konferencián Dr. Kovács László, a Magyar Tudományos Akadémia Régészeti Intézetének kutatója ismertette azon kutatásokat, amelyek Segesvár mellett, Fehéregyházán zajlottak, ahol 1849. július 31-én utoljára látták Petőfi Sándort. Az előadó elismerte, hogy a fehéregyházi kutatások teljesen eredménytelenül végződtek, ugyanakkor szélhámosságnak nevezte mindazon érveket, amelyek Petőfi Sándor halálának helyszínéül a Bajkál-tó melletti Barguzin-t jelölték meg. Végül

ajánlotta hallgatóságának, hogy válassza Petőfi-zarándokhelyként azt a székelykeresztúri vélt Petőfi-sírt, amelyet már feltártak, és amelyről minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a benne eltemetett ember semmiképpen nem volt Petőfi Sándor.

A kérdéseknek fenntartott időben felszólalt Kardos Lajos, az 1989-es barguzini expedíció tagja, aki bemutatta az ott feltárt csontváz kopo-

nyájáról készült másolatot, amely Petőfi Sándor koponyájával feltűnő hasonlóságot mutat. Ezt követően az ülésvezető nem engedélyezett további kérdéseket Petőfi Sándor nyughelyével kapcsolatban. Így nem jutott szóhoz az előadáson résztvevő Fuksz Sándor, a Magyarok Világszövetsége Petőfi Bizottságának koordinátora sem, aki a Közép-Ázsiában, Barguzin közelében levő Vengerszkaja nevű településről kívánta az előadót kérdezni.

Fuksz Sándor már csak a konferencia berekesztése után tehette fel kérdését: *Van-e tudomása a régész-kutatóknak arról, hogy az első világháborúban orosz fogságba esett magyar hadifoglyok arról tudósítottak, hogy a Bajkál-tó közelében Vengerszkaja, azaz Magyarfalú nevű településre hurcolták őket?* A település azért kapta a Magyarfalú nevet, mert ott már ezt megelőzően, az 1849-ben foglyul ejtett magyar honvédek sokasága élt. Az MTA régész-kutatója elismerte, hogy tudomása van a Közép-Ázsiában Vengerszkaja településéről. Azt a kérdést, hogy a Hadtörténeti Intézet és Múzeum mi-

többnyire a rövidlátóság s nem ritkán szándékos áltatás koholt végnélküli ámtásunkra. Tudni akarjuk, tudunk kötelesség: Petőfi Sándor hol és mikor halt meg! – írta 1860-ban Pákh Albert, a Vasárnapi Ujság alapító főszerkesztője, Petőfi barátja. A feladat ma, százötven év múltán is ugyanaz: Fel kell kutatnunk, és el kell temetnünk Petőfi Sándort!

„Behantozatlan áll
Hamvai fölött a hely.
Hol, merre nyugszik ő,
Nem mondja semmi kő,
Nem mondja semmi jel.

S hazám leányi közt
Nincs egy Antigoné,
Ki sírját fölkeresve
Hantot följé nyesve,
Virággal hintené !”
(Arany János)